

na zrušení spoluvlastnictví podle § 830 obč. zák. Odpůrčí nárok má však povahu pouze relativní, právní jednání odporovatelné není ani ve své povaze neplatné ani nicotné, nýbrž zůstává platné v poměru dlužníka k jeho smluvní straně a vůbec v poměru k třetím osobám, jsoucím mimo tento poměr. Věřitel odporuje zcizení nemovitosti, může se domáhati na nabyvateli věci pouze toho, by dopustil, aby věřitel vedl exekuci tak, jakoby věc nebyla zcizena (rozh. 5364 sb. n. s.). Žalovaný nevymohl si dosud exekuční titul proti Růženě H-ové, nemůže ještě vésti exekuci na její vlastnický podíl, nemohl by tedy ani jí odpírati legitimaci k rozdělení spoluvlastnictví. Tím méně může tak činiti proti žalovanému jako jejímu právnímu nástupci pro tvrzenou odporovatelnost nabytí spoluvlastnictví. Žalovaný buduje své námitky na tom, že nabytí ono jest proti němu bezúčinné, že kupní smlouva jest vůči němu bezúčinná, že jest tu stav takový, jako by jí nebylo, že tedy žalobce vůči němu není vlastníkem a není oprávněn domáhati se zrušení spoluvlastnictví podle § 830 obč. zák. Ale to jest nesprávný výklad »bezúčinnosti«, kterou má za následek odporovatelnost smlouvy. To by byla její neplatnost, které se však žalovaný nedovolával. Tento výklad si osvojil i odvolací soud a proto odpírá žalobci legitimaci k žalobě podle § 830 obč. zák. Avšak to se neshoduje s ustanovením § 14 odst. 1 odp. řádu, která dává jen žalovanému nárok, aby požadoval na žalobci, co mu ušlo jednáním Růženy H-ové, prokáže-li jeho odporovatelnost, z jejího jmění, pokud jest toho třeba k jeho uspokojení; mohl by se tedy uspokojiti ze zcizené polovice nemovitosti, jakoby k jejímu zcizení nebylo došlo a nebylo-li by to možné, žádati náhradu škody. Dále jeho nárok nejde. Odvolací soud nezabýval se však odvoláním, pokud jde o námitky rozdělení spoluvlastnictví nevčas a ke škodě žalovaného; po této stránce bude mu přezkoumati v mezích odvolacích důvodů rozsudek prvního soudu.

Čís. 14220.

Poskytla-li pojišťovna ve všeobecných pojišťovacích podmínkách k zapravení následné premie vyčkávací lhůtu s tím, že, nebude-li v této lhůtě zaplacená, zůstane povinnost pojišťovny k náhradě ode dne splatnosti premie po dobu prodlení v klidu, a zaslala-li pojišťovna upomínku o zaplacení následné premie se složenkou poštovního šekového úřadu ne přede dnem splatnosti, nýbrž o několik dní později, neručí pojišťovna za pojistnou příhodu, která nastala před zaplacením premie, zbývalo-li pojistníkovi ještě dosti času pojistnou premii zaplatiti do dne pojistné příhody.

(Rozh. ze dne 2. března 1935, Rv I 619/32.)

Manžel žalobkyně byl pojištěn u pojišťovny »P.«, akciové společnosti v P. pro případ smrti následkem úrazu na 20.000 Kč, jež měly býti v případě vzniku pojistného případu vyplaceny žalobkyni. Upomínky

o zaplacení splatné premie zasílala pojišťovna pravidelně ke konci roku s datem 1. ledna, u premie splatné dne 1. ledna 1931 učinila tak pojišťovna až 5. ledna 1931. Pojistník dne 13. ledna 1931 sklouzl na náledí a dne 15. ledna 1931 zemřel na akutní zápal plic. Žalobkyně domáhá se na žalované pojišťovně vyplacení pojistky, tvrdíc, že nastal pojistný případ. **P r v ý s o u d** zamítl žalobu z **d ů v o d u**, že premie splatná dne 1. ledna 1931 byla zaplacena až 13. března 1931. Tím zůstává podle čl. 9 všeobecných pojišťovacích podmínek povinnost pojišťovny k výplatě pojistného v klidu, pokud prodlení trvalo, a závazek společnosti mohl oživit jen po úplném zapravení všech dlužných splátek pojistného s poplatky a výlohami, ačli je společnost přijala o 12. hodině polední onoho dne, který po zapravení následuje, a to jedině pro škody později způsobené, čemuž nebylo v souzeném případě, kdy k úrazu došlo v době prodlení. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání žalobkyně potvrdil rozsudek prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Přisvědčiti jest vývodům dovolatelčiným, čerpaným ponejvíce z rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 11011 sb. n. s., že byl mlčky smluven určitý způsob placení pojistných premií, není však přes to opory v zještěném skutkovém stavu pro závěr, že by byla pojišťovna porušila tento způsob mlčky smluveného placení do té míry, že by byla sama zavinila opožděné zaplacení. Byť se i vycházelo z toho, že zaslala upomínku o zaplacení premie se složenkou poštovního šekového úřadu místo předem splatnosti, t. j. před 1. lednem, až k 5. lednu 1931, nelze z toho vyvozovati, že by tím bylo znemožněno včasné zaplacení premie, ani že by byla vyčkávací lhůta zkrácena na úkor pojistníka. Vždyť rozpětí této lhůty zůstalo předmětně zachováno, a zbývalo pojistníkovi ještě dosti času, a tím i osobní možnosti, sjednaným mlčky způsobem i během této lhůty pojistnou premii zaplatiti do dne úrazu 13. ledna 1931. Premie však nebyla zapravena ani ve zbytku 14denní vyčkávací lhůty, takže se stalo účinným ustanovení desátého odstavce čl. 9 všeobecných pojišťovacích podmínek, dle něhož zůstane povinnost pojišťovny k náhradě ode dne splatnosti pojistného v klidu po dobu, pokud prodlení trvá, a vstoupí v platnost teprve po úplném zapravení pojistného, ač-li jej pojišťovna přijala a to jedině pro škody později způsobené. Takovéto oživení závazku žalované pojišťovny jest v souzeném případě vyloučeno, neboť škoda (úraz i jeho následek) nastala ve vyčkávací době a před dodatečným zasláním pojistné premie, kterou nad to pojišťovna ani nepřijala (srov. rozh. čís. 8279 sb. n. s.). Není sice jedině rozhodnou skutečnost, že nebyla premie včas zaplacena, takže automaticky byla pojišťovna zproštěna závazku k náhradě, aniž by se hledělo k příčině, proč se zaplacení nestalo dříve, a kdy se vůbec stalo, avšak nelze též říci, že se opoždění v placení stalo jedině zaviněním pojišťovny. Dovolatelka marně dále poukazuje na § 29 zákona o smlouvě pojišťovací

z 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z., neboť platnost jeho byla vládním nařízením z 9. prosince 1919 čís. 652 sb. z. a n. odsunuta (rozh. čís. 8279 sb. n. s.). Odvolací soud posoudil tudíž věc v podstatě správně uznáv, že žalovaná pojišťovna nebyla povinna k náhradě, ježto premie nebyla včas zaplacená.

Čís. 14221.

Byla-li navržena exekuce jen na mzdu, nelze do mzdy beze všeho čítati i diety, vyplácené povinnému, pracuje-li jinde, mimo smluvenou odměnu za práci.

(Rozh. ze dne 2. března 1935, Rv I 630/33.)

Žalobce domáhá se na žalované poddlužnici firmě »K.« v P. zaplacení 2.367 Kč tvrdě, že mu byla povolena usnesením okresního soudu ve S. ze dne 10. listopadu 1928 proti dlužníku Janu V-ovi exekuce zabavením a příkázáním $\frac{1}{3}$ platu, který Jan V. pobíral u žalované firmy, že však žalovaná neřídila se přesně příkazním usnesením a neodváděla žalobci $\frac{1}{3}$ mzdy Jana V-a. Pohledávka žalobcova byla by bývala úplně zapravena, kdyby žalovaná dlužníku řádně vždy jednu třetinu mzdy byla strhla. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, p r v ý s o u d mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Jan V. měl kromě platu smluvně ujednaný diety 50 Kč denně za dny, kdy pracoval na montážích mimo P., a na montážích těch dlel většinou času. Průměrně činil jeho příjem na těchto dietách 800 Kč měsíčně. Po názoru soudu také tato částka 800 Kč měsíčně podléhala exekuci a zabavení, neboť exekuce byla povolena na mzdu V-u vůbec a do té zřejmě podle § 1 zák. čís. 314/20 sb. z. a n. spadá také částka, kterou Jan V. jako část své mzdy na dietách bral. Zvyšuje se tedy kvota, kterou žalovaná jako zabavenou $\frac{1}{3}$ měla Janu V-ovi strhovati měsíčně z platu, o třetinu z uvedených 800 Kč. Když tedy žalovaná příkazem soudním se neřídila, nehledíc k dietám, ručí žalobci za zaplacení to sama a bylo ji proto uznati povinnou k zaplacení zažalovaného zbytku.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalované zrušil rozsudky nižších soudů a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Dovolání žalované jest oprávněno, pokud brojí proti právnímu názoru odvolacího soudu, že také diety vyplácené V-ovi, který skoro stále byl na cestách, tehdy když pracoval mimo své obvyklé působíště, se měly připočísti ke mzdě a i z nich že se měla třetina odváděti vymáhajícím věřitelům. Žalobce výslovně navrhl jen povolení exekuce na mzdu a tedy na určitý druh služebních platů v § 1 zákona z 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona z 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a